

Josef Čapek Nině Jehličkové

[asi 27.5.1908]

Milostivá slečno,

„co jest omluveno, jako by se nestalo,“ praví Dokonalý společník paní de Chantal z roku 1643. Pátek a sobotu tohoto týdne zasvětil jsem Vaším službám a budu panu bratrovi ochotně k dispozici.

Přišel jsem právě z kavárny a je už půlnoc. Rozsvěcuje lampu, reptal jsem na špatnou literaturu, na kavárenský fonograf a na nepříznivá božstva, které vládla dnešním dnem, který oplýval nudou a ošklivostmi jako puritánská neděle na výletním parníku; hleďte, ale když potom jsem našel na stole Vaše psaní, potěšilo se moje pauvre coeur a ihned poprosil jsem svoje božstva za odpuštění. Co je omluveno, jako by se nestalo.

Nechávaje se uchvacovati charakteristickými ostrostmi a význačnými horizontálami Vašeho písma (jež se mi pevně vklínilo do duše), pravil jsem si: Ach, stále tak korektní, jako vždy; jest nutno, abych svůj obdiv stupňoval. A jistě, milostivá slečno, jednou z mých větších drahých vášní je vaše korektnost, která se už dávno podloudně vpašovala do mého myšlení. Miluji ji u vás, u mého pana bratra, ve strojích, v hodinkách a v oděvu. Snesitelný symbol, rozkošný a lehký obraz Systémů a Řádů, přístupný nám, veselým a smutným pasažérům, kteří podnikáme se svými štětci a péry na lodi bláznů ověnčené orchidejemi a červenými lampióny plavbu na blaženou Kythéru. Mám nadevše rád korektnost.

Je už pozdě. Nyní ještě vroucí modlitbu za drahé přítelkyně, pokryteckou a potutelnou za redaktory, jednu modlitbu vyráženou z nejtěžších hlubin srdce božstvům marnosti, jednu k božstvům naděje a posléze nejupřímnější modlitbu spojenou se zaslíbením svící a voskových a stříbrných a zlatých srdcí božstvům lásky a šťastnějších dnů, a pak ukončím svoje dnešní působení. Ach ne, pak ještě musím přečíst několik stránek drahého Huysmanse. (Jak jsou dlouhé ty moje věty, že? Mám rád dlouhé periody.)

Ruce Vám líbá v pokoře oddaný

J. K. Č.